

Monologer til ferdighetsprøve

Monolog 1: fra Få meg på, for faen, av Olaug Nilssen (2005)

Maria:

For seint? Å nei, eg kjem aldri for seint på jobb. Eg har to vekkerklokker, og dei står langt frå kvarandre. Då må eg jo stå opp for å slå dei av, og når eg først har stått opp, så Ja, det sa eg visst i stad. Så går eg heimanfrå når mobilen viser 6:45, av og til 6:43. Men då er klokka *eigentleg* 6:40 eller 6:38, for både mobilen og klokkeradioen er stilte inn slik at eg skal tru at eg har betre tid enn eg egentleg har. Ettersom eg er klar over at eg har prøvd å lure meg sjølv på denne måten, er dette meiningslaust. Eg treng tjue minutt for å gå på jobben, og dersom eg går når klokka er 6:43, eller altså i røynda 6:38, så kjem eg fram to minutt på sju. Men eg bør ikkje gjere det til ein vane å gå heimanfrå klokka 6:38, for når eg blir heilt fortruleg med dei to minutta eg har å gå på, så kjem eg til å begynne å somle. I dag skal eg forresten ikkje til kontoret. Eg skal jo rett til sosialhøgskulen. Å nei! Å nei! Eg har sosialhøgskulen heile veka, eg skal rett ut til sosialhøgskulen. Eg må rekna ti ekstra minutt. Kva er klokka no?

(Hun ser på klokken som er 6.20)

Monolog 2: fra Romeo og Julie, av William Shakespeare

JULIE

Du elsker meg? Jeg vet du vil si ja,
og jeg vil tro deg. Den som sverger hellig,
kan alltid sverge falsk. Jupiter ler
av elskovsløfter, sies det. Men du,
som elsker meg, kan si det som det er,
og hvis du syns du får meg altfor lett,
gjør jeg meg hard og kald og svarer nei,
så du må flørte mer – men ellers ikke.
Min kjære Montague, jeg er varmhjertet,
og det kan tolkes som lettsindighet,
men ærlig talt, jeg er nok mer trofast
enn en som gjør seg til og spiller kostbar.
Jeg vet jeg burde holdt litt mer igjen,
men det du overhørte før jeg så deg,
det kom fra hjertet. Kan du tilgi meg
min åpenhet, for det var ikke dårlig
moral som denne natten la for dagen.

Monolog 3: fra 24 mislykte nordmenn (2003)

ANDRE BARN: OMSORGSOVERTAKELSE

Antagelig ei jente. Antagelig ca 15.

HUN:

Tror dere ikke vi elsker dem?

Tror dere vi hater dem?

Det er klart vi hater dem!

Hater dere aldri foreldrene deres?

Helt sikkert ikke?

Alle hater foreldrene sine!

Alle elsker foreldrene sine!

Mor klarer ikke å ta seg av meg. Og det er noe enhver idiot kan forstå. Og jeg er ikke idiot.

Jeg kan godt forklare hvorfor hun ikke kan det. Jeg vet det.

Jeg forsto det mye før de andre forstod det. Mor er ikke frisk. Det er det det heter når man er høflig.

Det skjønner vel jeg også det, at hun ikke er frisk!

Og at det er best for meg at jeg er her.

Og det blir bare tull når vi møtes også. For hun kommer ikke. Eller så kommer hun og da har hun kjøpt gaver som er alt for store. Og da må noen si at dem må hun levere tilbake for dem har hun ikke råd til. Eller så kommer hun ikke.

Eller så skal vi plutselig flytte til et annet sted. Bare hun og jeg og der skal vi begynne på nytt. Men vi begynner aldri.

Eller så kommer hun ikke.

Hun er lei seg når hun ikke kommer. Jeg vet det. Hun gråter i telefonen hun også. Og det er litt dumt å sitte og gråte i hver sin telefon. Da er det kanskje bedre å ikke ringe.

Noen ganger kommer hun og tør ikke snakke med meg. Det synes jeg er rart. Og noen ganger kommer hun ikke.

Og noen ganger kommer hun. Og det er fint. Alt er helt fint. Vi har det bra. Men man vet aldri når. Og man kan hate moren sin for sånt. Og jeg... jeg hater virkelig moren min!

Likevel går det an at jeg elsker henne mens jeg hater henne.

Likevel er det sånn at man kan savne henne.

Likevel er det sånn. At jeg savner henne hele tiden.

Monolog 4: fra Åpenbaringen, av Mattias Anderson

C/LARA

Monologen byrjar med at eg står utanfor døra mi og bannar så det lagar ekko ned heile trappa. Jævla forbanna fittekek! For tredje gongen på to veker har eg klart å låse meg ute. Din helvetes pissidiotiske praktidiot. Kvifor er livet så... typisk? Eg har vore så jævla flink heile veka, lese til eksamen, hjelpe broren min å flytte, halde meg borte frå festing og byen, vore hjelpsam i staden, skrive eksamen... Eg har til og med ist av fryseboksen! Mest for å sleppe å lese men allikevel! Kan ein bli flinkare? Allikevel står eg no der, framoverbøygd og sveitt, i knirkete ridestøvlar og ser inn i mi eiga brevluke. Igjen. Helvetes jævla mongo-misfit.